

25 jaar in de familie !

Natuurlijk ook voor Max & Lidy een invasie. Marion vroeg me om herinneringen op te halen omtrent hun trouwdag, maar 30 juni 1976 is een dag waar ik me niets meer van herinneren kan.

Zijn er nog gebeurtenissen rond dit tweetal die wellicht ook iets te maken hebben met het feit waarom twee mensen het 25 jaar bij mekaar uithouden? Jawel, ook zo'n 25 jaar geleden vond een gebeurtenis plaats die minstens zo bepalend is in hun leven als de verliefdheid tijdens hun eerste ontmoeting. Omdat er tegenwoordig nog allerlei versies van het verhaal in omloop zijn, hierbij het enige en waargebeurde verhaal rond:

Het Solse Gat

Het zal zo'n 25 jaar geleden zijn geweest dat Max regelmatig op zon en feestdagen in Achterveld op bezoek kwam, om met zijn nieuwe vlam zijn vrije tijd door te brengen. Zelf was ik in die tijd net aan het puberen, maar Max vond bij mij altijd een "aandachtig luisteraar" over zijn avonturen bij o.a. de Nederlandse marine. Zoals bijvoorbeeld wanneer hij vertelde hoe hij met een enkele slag van een hakbijl Nederlands trots Hare majesteit ZRMS Tromp van een wisse ondergang wist te redden, (een daad waarvoor hij nog steeds een lintje zou behoren te krijgen) hing ik figuurlijk aan zijn lippen.

Op een mooie zaterdag of zondagmiddag besloten we (waarschijnlijk op aandringen van de latere akela) om eens een wandeling op de veluwe te gaan maken. Na enig dralen waar we zouden gaan wandelen besloten we een tot dan toe onontdekt gebied te bezoeken in het speulder of sprielderbos. Aldus togen wij met de familie richting Putten (bekend van de "Puttense moordzaak") We reden met onze auto een onherbergzaam bospad op en Max volgde ons met zijn omgebouwde lelijke mooie eend. Al snel was er geen doorkomen meer aan en moesten we onze bolides achterlaten en onze reis te voet vervolgen. Natuurlijk waren we op alles voorbereid en droegen allemaal de juiste uitrusting en hadden het juiste schoeisel aangetrokken. Allemaal behalve Max ! Max wist ons er echter van te overtuigen dat hij door zijn gedegen maritieme opleiding, zelf op zijn slippers een voortrekkersrol zou kunnen spelen. Door al zijn verhalen over zijn belevenissen, traptten we hier met open ogen in hetgeen ons later lelijk zou opbreken. Zo gingen we dus per voet het sprielderbos in. Na een uurtje gewandeld te hebben, stuiten we plotseling op een oud verweerd bordje dat op een oude boom gespijkerd was met de aanduiding "Solse gat: 1 uur". Solse gat wat mocht dat in hemelsnaam zijn? Avontuurlijk als de Berkmannen zijn ingesteld, werd al snel het besluit genomen om dat Solse Gat met een bezoek te gaan vereren. Gezamenlijk trokken we in de aangegeven richting en hoewel het pad steeds smaller en het bos donkerder werd, gingen we nieuwsgierig verder. Na zo'n anderhalf uur kwamen we diep in het bos aan bij een grote kuil omgeven door eeuwenoude beukenbomen. Beneden zagen we een vegetatie, die ons natuurkenners verraadde, dat beneden een meertje of moeras lag. Ter ontspanning en vermaak hadden we een voetbal meegenomen en al snel werd er op een vrije strook grond een balletje getrapt. Op een gegeven moment verdween de bal, na een geslaagde dropvolley en een iets minder geslaagde reddingspoging van Max, over de helling en verdween in de diepte. Max, fanatiek als altijd stooft op zijn sloffen naar beneden en met een sierlijke sprong nam hij het hekje dat onder aan de helling in het Solse gat stond. Twee meter rechts van hem stond een bordje met daarop:

GEVAARLIJK MOERAS NIET BETREDEN.

Helaas had Max op dat moment zo'n vaart en had hij zijn sprong reeds ingezet. Kortom het bordje (beweerde hij later) heeft hij nooit gelezen. Met een overwinningskreet landde hij naast de voetbal. Zijn triomfantelijk gejuich ging echter direct over in een ijzingwekkende kreet vol angst en afschuw: "HELP IK ZAK WEG !" Het moeras begon zich meteen rond zijn voeten te sluiten en langzaam werd Max Herlaar naar de diepten van het Solse gat gezogen. Verschrikt en met afschuw sloegen de familie leden dit tafereel gade. Als aan de grond genageld, bleven allen staan. Allen? Neen... Een enkeling beseftte toen reeds, dat hij over 25 jaar een gezellig feestje dreigde te gaan missen. Met grote sprongen rende ik naar beneden om mijn zwager van een wisse dood te redden. Max, inmiddels tot zijn borst weggezakt in het zuigende moeras, gilte inmiddels in doodsangst om zijn redding. Op mijn buik liggend in het moeras, met slechts de voeten op de vaste grond, wist ik Max nog net bij zijn bakkebaarden te grijpen en hem langzaam uit het zuigende moeras te ontworstelen. Met de moed der

wanhoop kon ik hem op de vaste bosgrond krijgen, maar helaas slokte het moeras één van zijn slippers op. Natuurlijk was Max op dat moment dolgelukkig zijn redding, maar helaas begon hij al snel na dit voorval de gebeurtenissen dermate te verdraaien, waardoor het leek of het "**allemaal wel was meegevalen**". Nu, zo'n 25 jaar na dato lijken de gebeurtenissen van toen geheel vergeten, maar gelukkig was er toen een koene jongeman die de tegenwoordigheid van geest had en onmiddellijk optrad, (natuurlijk ook dank aan Max zijn bakkenbaarden volgens de toenmalige mode al fors te noemen) hierdoor kunnen wij vandaag dit geweldige feest vieren.

Om te voorkomen dat de juiste toedracht rond dit gebeuren in de vergetelheid raakt, heb ik deze gebeurtenis toch maar eens aan het papier toevertrouwd. Hoewel dit ware verhaal, door voornamelijk Max, door de jaren heen verdraaid, gebagatelliseerd of zelfs geheel ontkent is, wilde ik deze kans toch aangrijpen om deze gebeurtenis voor eens en altijd in de officiële familie kronieken van de Berkman's opgenomen te krijgen. Leve de Invasie ! Ter ondersteuning van dit verhaal ben ik onlangs met mijn gezin nogmaals naar het Solse Gat afgereisd om ter ondersteuning van dit verhaal de verloren gegane slof van Max uit te gaan graven. Helaas heeft het Solse Gat een dermate gedane wisseling ondergaan dat zelf een graafmachine ons doel niet had kunnen verwezenlijken.

Aldus naar waarheid opgemaakt Almere den 30e juli 2001.